

VAKANÜVİST

Tarih Dergisi

YIL
10

SAYI
65

VEFA

“ DÜNYANIN HER TARAFINDA ÖĞRETMENLER İNSAN TOPLULUĞUNUN EN
FEDAKAR VE SAYGIDEĞER UNSURLARIDIR “

Erzurum Türk Telekom Nurettin Topçu

Sosyal Bilimler Lisesi

Ağustos 2025

Yıl

10

Sayı

65

İmtiyaz Sahibi

**Türk Telekom Nurettin
Topçu Sosyal Bilimler
Lisesi Okul Müdürü
Ayatullah ARAZ**

Genel Yayın Öğretmeni

**Taner
ÖZDEMİR**

Editör

Ümit URUN

İç Tasarım ve Mizanpaj

**Zehra Begüm NEHİR
Zümra DEMİRBAĞ**

Kapak Tasarım

Esmâ Nur FİDE

İçerik

**Ravzanur AKAY
Nursima YAVUZ**

V
A
K
A
N
Ü
V
İ
S
T

İÇİNDEKİLER

Bir Tatlı Telaş: Volkan Hoca'ya Veda.....	1
Bir Felsefeci Giderken... Hülya Hocama Veda.....	3
İlk Göz Ağrım Seyfülislam'a Veda.....	5
Kıymetli zümrem, başöğretmenim Davut Hocam.....	7
Bir Öğretmenin Ardında Bıraktığı Sessiz İz.....	8
Kıymetli Dostum Yücel Yaşa.....	9
Okulumuzun Canlı Arşivi: Resul Hoca ve Objektifinden Anılar.....	10
Fevzi Hoca: Tevazu ve Samimiyetin Adı.....	11
Bir Kardeşliğin Ardından: Ata Hocama Dair.....	12
Diplomaların Efendisi: Fatih Hoca.....	13
Sıcak Bir Çay, Güzel Bir Dostluk: Yakup Doğanay'a Dair....	14
Matematığı sevdiren hocamız Zeynep Baran.....	15
Sevgili Volkan Hocam,.....	16

EDİTÖRDEN

Merhaba Değerli Okurlar,
Dergimizin yeni sayısında, vefa gibi insanı insan yapan bir değeri işliyor ve okulumuzdan ayrılan değerli hocalarımıza minnettarlığımızı sunuyoruz. Vefa, sevgi, saygı ve bağlılığın bulunduğu, hayatımıza anlam katan bir duygudur. Ailede, dostlukta ve öğretmenlerimizle kurduğumuz bağlarda vefa, her zaman bizi bir arada tutar.

Vefa, geçmişî unutmamak, emeğe değer vermek demektir. Bu sayımızda, vefanın hayatımızdaki yerini ve nasıl birleştirici bir güç olduğunu yazdık. Aynı zamanda, okulumuzdan ayrılan hocalarımıza duyduğumuz saygıyı ifade etmek istedik. Onlar, bize sadece ders değil, doğruyu, iyiyi ve çalışkanlığı öğretiler. Her bir nasihatleri, geleceğimizi şekillendiren birer rehber oldu.

Hocalarımız, bize yol gösteren birer ışık gibiydi. Onların emekleri, kalbimizde vefa ile yaşayacak. Bu sayıda, onların bize kattıklarını ve vefanın gücünü kaleme aldık. Yazıları hazırlarken, hocalarımızın anılarını ve vefanın sıcaklığını hissettik. Sizlerin de bu satırları okurken, vefanın kıymetini ve hocalarımızın değerini bir kez daha hatırlayacağınızı umuyoruz.

Sevgilerle,

Ümit URUN

**Dergimize yazı gönderen tüm arkadaşlarımız kendi yazılarından
sorumludur!!!**

BİR TATLI TELAŞ: VOLKAN HOCAM'YA VEDA

Hayat, bazen en sıradan anlarda bile hafızamıza kazınan derin hatıralarla doludur. Volkan Hocam'la ilgili hafızamda en canlı kalan anı, aslında tatlı bir hatıradan çok, telaşlı bir baklava meselesidir.

Bir gün öğretmenler odasına bir tepsi baklava gelmişti. Çayın yanında tatlı tatlı sohbet ederken hep birlikte baklavadan yiyorduk. O sırada içeriye Volkan Hocam girdi. Gülümseyerek "Tatlıda fıstık var mı?" diye sordu. O an hiçbir şeyin farkında değildim, gayriihtiyari "Yok hocam" dedim. Çünkü onun fıstık ve fındığa karşı ciddi bir alerjisi olduğunu gerçekten bilmiyordum.

Tatlıyı yedi. Ardından durdu. Yüz ifadesi değişti, baklavayı dikkatlice inceledi ve "Bu fıstıklıymış..." dedi. İşte o an içimi tarifsiz bir suçluluk kapladı. Ne olduğunu tam anlayamamıştım ama onun yüzündeki tedirginlik bir anda odaya yayıldı. Meğer Volkan Hocam'ın boğazı hemen şişebiliyor, nefes almakta zorlanabiliyormuş. Gerçekten ciddi bir durumdu.

"Neden söylemedin?" diye sorduğunda, kelimeler boğazıma düğümlendi. "Hocam, inan, alerjin olduğunu bilmiyordum. Bilseydim asla..." demekten başka bir şey diyemedim. Volkan Hocam telaşla hastaneye gitti. Çok şükür, bu sefer alerji etkisini göstermemişti. Etmemişti ama o gün yaşadığımız korku, o birkaç dakika içinde geçen saatlik endişe, ömür boyu unutulmayacak bir anıya dönüştü.

Bu olaydan sonra her tatlı ikramında aklıma ilk gelen kişi Volkan Hoca oldu. Çünkü o gün aslında sadece bir tatlı değil, bir dostun sağlığına duyulan sorumluluğu da öğrendim.

Bir başka ortak yanımız ise arabalarımızdı. Aynı marka, aynı renk... İkimizin de beyaz Toyota'sı vardı. Bu küçük ayrıntı bile aramızda gülümseten bir bağ oluşturmuştu. Arabalarımız bile birbiriyle selamlaşıyor gibiydi.

Volkan Hocam; az konuşan ama sözü yerinde, ince ruhlu bir insandı. Onunla yapılan her sohbet, kelime sayısından çok anlam taşırdı. Seyahat etmeyi severdi; gittiği yerlerde sadece yolları değil, insanları da dinlerdi. Kalabalıklar içinde bile kendi sesini koruyabilen, sessizliğinde derinlik barındıran bir kişilikti.

Şimdi o, bizimle paylaştığı tüm güzellikleri bavuluna koyup başka bir istasyona uğurlandı. Türk Telekom Nurettin Topçu Sosyal Bilimler Lisesi sessiz ama çok kıymetli bir ismini yolcu etti. Ardında tatlı bir tebessüm, sıcak bir insanlık ve derslerle dolu hatıralar bıraktı.

İyi ki seni tanıdım hocam. Yolun açık, bahtın aydınlık olsun. Yeni görev yerinde de aynı zarafet, aynı sadelikle iz bırakacağına inancım tam.

BİR FELSEFECİ GİDERKEN... HÜLYA HOCAMA VEDA

Hayatta bazı insanlar vardır, yollarınız bir kere kesişti mi bir daha unutamazsınız. Hülya Bakaç da benim için öyle bir insandır. Yıllar önce Hamidiye Kız Meslek Lisesi'nde başlayan mesai arkadaşlığımız, zamanla kardeşlikten öteye geçen bir gönül bağının adı oldu. Ona "ablam" demem boşuna değil; samimiyeti, içtenliği ve yüreğiyle bu hitabı fazlasıyla hak eden nadir insanlardandır.

Onunla o kadar çok anımız var ki hangisini anlatsam, hangisiyle başlasam bilemiyorum. Ama bir tanesi hep zihnimde canlıdır. Günün birinde öğretmenler odasına girdim, içeride sadece Hülya hocam vardı. Derin bir düşünceye dalmıştı. Merakla sordum:

— Hocam hayırdır, bir şey mi var?

Başını hafifçe kaldırdı ve yüzüme bakarak şöyle dedi:

— Taner hocam, benim branşım ne?

— Felsefe, dedim.

Gülümsedi, gözleriyle gülümseyerek:

— O zaman benim düşünmem lazım değil mi? Ben düşünmeyeceksem kim düşünsün?

İşte buydu Hülya hoca. Hayata da mesleğe de içtenlikle bağlanmış, her şeyi bir durup düşünerek yapan, her hareketinde anlam arayan bir güzel insan...

Beraber içtiğimiz çaylar, koridorlarda karşılaştığımızda birbirimize söylediğimiz "hadi sana çay ısmarlayayım" sözleri, o küçük ama unutulmaz anlar... Bazen ben önce davranır çayı söylerdim, ama Hülya hocam hemen devreye girerdi:

— O zaman çikolatalar benden!

İçtenliğinin, zarafetinin ve dostluğunun küçük ama anlamlı göstergeleriydi bunlar.

Türk Telekom Nurettin Topçu Sosyal Bilimler Lisesi'ne kattığı değer ise bambaşkadır. "Felsefeciler Aramızda" etkinliğini bir gelenek haline getirdi, öğrencilerinin zihinlerini sorgulayan, düşündüren bir iklime açtı. Onun sınavları zordu belki ama her bir soruda emek, her bir notta öğretme aşkı vardı.

Sınav hazırlarken, not girerken ya da resmi bir evrakla uğraşırken yaşadığı tatlı telaşlar hâlâ gözümün önünde. O bir idealistti. Mesleğini seven, işini ciddiye alan, en önemlisi de yüreğiyle yapan bir öğretmendi. Aynı zamanda iyi bir anne, iyi bir arkadaş ve unutulmaz bir meslektaşı.

Şimdi yeni bir görev yerine doğru yola çıkıyor. Biliyorum, gittiği yere de kendi rengini, havasını, zarafetini katacak. Çünkü bazı insanlar gittikleri yerlerde sadece görev yapmazlar, iz bırakırlar. Hülya hocam da onlardan biri.

Yolun açık olsun güzel insan... Seninle aynı çatı altında çalışmak bir ayrıcalıktı. İyi ki yollarımız kesişti. İyi ki seninle tanıştım.

İLK GÖZ AĞRIM SEYFÜLİSLAM'A VEDA

Öğretmenliğe başladığım ilk yıldır... Hayatımın en heyecanlı, en tedirgin ama bir o kadar da anlamlı zamanları... Henüz yirmi yaşımdaydım. Elimde diplomam, kalbimde ideallerim, gözümde yepyeni hayaller... İlk defa bir sınıfa girmenin heyecanı, ilk yoklama, ilk ders planı, ilk bakışmalar... Ve o kalabalığın içinde, uzun saçlarıyla dikkatimi çeken farklı bir talebe vardı: Seyfülislam.

O yıllar, Tek Seçenek Dershanelerinin revaçta olduğu dönemlerdi. Öğrencilerimle aramda yaş farkı neredeyse yok denecek kadar azdı, sadece beş yaş. Ama mesafeyi sevgiyle, saygıyla, samimiyetle koruduk. Seyfülislam, o dönem bana öğretmenliğin ne demek olduğunu öğreten, bu mesleği sevmeme vesile olan öğrencilerden biri oldu. Hani bazı öğrenciler vardır, bir defa kalbinize dokunur, bir daha hiç çıkmazlar ya... İşte benim için öyle biriydi o.

Yıllar geçti. Herkes kendi yoluna gitti, hayat bizi oradan oraya savurdu. Derken bir gün, okula ataması yapılan yeni öğretmenlerin isimlerine bakarken gözüm bir isme takıldı: Seyfülislam – Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi. İçim kıpır kıpır oldu. İsim tanıdık ama branş farklıydı. Aklımdaki Seyfülislam ile listedeki öğretmeni eşleştirmek zordu ama içimde bir his, "O" dedi.

Okulda karşılaştık. Birkaç bakış, birkaç soru derken yıllar öncesine uzandı köprü. Evet, oydu! O ilk talebemdi. Ama bu kez karşımda bir meslektaş olarak duruyordu. Artık aynı çatı altındaydık, aynı çocuklara dokunuyorduk. Dürüstlüğü, mütevazılığı, insanlığı hiç değişmemişti. Belki yıllar geçmişti üzerinden ama karakterindeki zarafet aynıydı. Bu anı yaşamak, bir öğretmen için tarifsiz bir mutluluktu. Hayatta her şey nasip... Bu karşılaşma da bana nasip oldu. O an içimden "İyi ki öğretmen olmuşum" dedim, bir kez daha, yürekten...

Seyfülislam, okula kısa sürede uyum sağladı. Evrak işlerinden pek hoşlanmasa da sınıfa girdiğinde işini hakkıyla yapan, öğrencilerin kalbinde iz bırakan bir öğretmene dönüştü. Ve bu sadece benim gözlemim değildi; öğrenciler onun için hep güzel cümleler kurardı. Samimi, içten, doğal bir tarafı vardı. Çocuklar, yapaylığa değil, gerçekliğe inanır. Onlar Seyfülislam'ı seviyorsa, mutlaka bir bildikleri vardır.

Bir de arabaları vardı elbette! Araba değiştirme hızına kimse yetişemedi. Belki Yasin Hoca biraz denedi ona yaklaşmayı ama sadece denemekle kaldı. Çünkü bu hız, başka bir boyuttaydı...

Şimdi, Seyfülislam da veda ediyor okulumuza. Ayrılıklar, vefanın sınandığı anlardır. Birini uğurlarken içinde buruk bir hüzün olur ama geçmişe dönüp baktığında yüzünde tebessüm bırakıyorsa, o kişi sana gerçekten dokunmuş demektir.

Seyfülislam... Sen benim öğretmenliğe ilk adım attığımda karşılaştığım yıldızlardandın. Bir zamanlar öğrencimdin, şimdi meslektaşım oldun. İkinci bir gurur yaşattın bana. Hep örnek bir duruşun, ince bir zarafetin oldu. Şimdi yeni bir yola çıkıyorsun. Yolun açık, kalbin ferah, adımların sağlam olsun.

İlk göz ağrım... Seni hep aynı sevgiyle hatırlayacağım.

KIYMETLİ ZÜMREM, BAŞÖĞRETMENİM DAVUT HOCAM

Kendine has tarzın, sakin ama etkileyici anlatımın, vatana ve millete olan bağlılığıyla gönüllerde yer ettin.

İnsan ilişkilerindeki nezaketin, öğrencilerle kurduğun samimi bağ, söylediklerin kadar söylediklerini yaşamayan hepimizi derinden etkiledi.

Sınıfta ders anlatırken gösterdiğin özen, sade ve anlaşılır yaklaşımın, öğrencilerin konulara sadece akademik değil, insani bir pencereden de bakmasını sağladı.

Sınav kâğıtlarının altına iliştiirdiğin özlü sözler, bir bilgelik mirası gibi öğrencilerin hafızasında yer etti.

Şairliğinle kelimelere duygu kattın, bestekârlılığınla sesin ve sözün iç dünyanı dışa taşıdı.

Ve birinci dönem düzenlenen müzik etkinliğinde söylediğin eserle bu alanda da “ben buradayım” dedin.

Sadece kulaklara değil, kalplere de dokundun. O sahnede duran kişi bir öğretmenin ötesinde, sanatla yoğrulmuş bir ruhtu.

Başöğretmenlik sınavına hazırlık sürecindeki gayretin, mesleki gelişime verdiğin önemin bir göstergesiydi.

Birçok kişinin geri durduğu o süreçte sen kararlılıkla ilerledin.

Covid döneminde gösterdiğin titizlik ve sorumluluk, hepimizin takdirini kazanmıştı.

Tüm dikkatine rağmen virüse yakalanman, o dönemin içimize işleyen hatıralarından biri olarak hafızalarımızda kaldı.

Türk Telekom Nurettin Topçu Sosyal Bilimler Lisesi, senin gibi çok yönlü bir öğretmenin katkısıyla güzelleşti.

Adın, bu okulun hafızasında zarafet, sadelik ve insan sıcaklığıyla kalacak.

Şimdi seni yeni bir yolculuk bekliyor.

Gittiğin her yere bilgiyi, sevgiyi ve samimiyeti taşıyacağına yürekten inanıyoruz.

Yolun açık, bahtın aydınlık olsun.

Seni her zaman muhabbet ve minnetle anacağız.

BİR ÖĞRETMENİN ARDINDA BIRAKTIĞI SESSİZ İZ

R İlk kez Nevzat Karabağ Öğretmen Lisesinde yollarımız kesişti Filiz Özbeyli hocamla...

Aynı okulda, aynı ideallerle, aynı heyecanla başladık eğitim ve öğretim faaliyetimize.

O günden bugüne değişen çok şey oldu belki ama onun zarafeti, sabrı ve içtenliği hep aynı kaldı.

Filiz hocam; fedakâr bir anne, vefalı bir dost ve mesleğine yürekten bağlı bir öğretmendir.

İnce ruhludur, naiftir; kimseyi kırmadan yürür hayat yolculuğunda.

Duruşuyla, tavrıyla, ölçülü ve dengeli bakışıyla çevresine daima güven verir.

İki güzel kızını en iyi şekilde yetiştirmek için verdiği mücadeleye yakından şahit oldum.

Uykusuz geçen geceler, sessizce edilen dualar, biriktirilen umutlar...

Çok şükür, emek zayi olmadı. Bugün biri doktor, diğeri diş hekimi olan iki evladıyla ne kadar gurur duysa azdır.

Bu başarılar, yalnızca çocuklarının değil, aynı zamanda onların arkasındaki güçlü annenin de başarısıdır.

Filiz hocam, öğrencileriyle güçlü bağlar kurabilen, onların ruhuna dokunabilen ender öğretmenlerdendir.

Mesleğine sevdalıdır; gündelik telaşlardan uzak, dikkatini hep işine veren, görev bilinciyle hareket eden bir öğretmendir.

Onunla yıllarca aynı okulun yükünü omuzladık. Aynı sınav stresini, aynı veli toplantılarını, aynı mezuniyet coşkusunu birlikte yaşadık.

Ne kırıldım ne kırdım inşallah... Hatıralar, kırgınlıklardan değil, dostluklardan ve vefadan örülü bizde.

Ve şimdi...

Türk Telekom Nurettin Topçu Sosyal Bilimler Lisesinden iz bırakarak ayrılıyor Filiz Özbeyli hocam.

Ama o iz sadece okulun duvarlarında kalmayacak, öğrencilerin ve meslektaşlarının kalbinde yaşamaya devam edecek.

Yeni görev yerinizde sağlık, huzur ve mutluluk sizinle olsun sevgili hocam.

Yolunuz açık, yüreğiniz ferah, dostluklarımız daim olsun.

İyi ki yollarımız kesişti, iyi ki sizinle birlikte eğitim ve öğretim faaliyetinde bulunabildim...

Kıymetli dostum, küçük kardeşim olarak gördüğüm Beden Eğitimi ve Spor Öğretmeni Yücel Yaşa ile bugün hukuki anlamda yolumuz ayrıldı.

Ne zaman tanıştık, ilk kim kendini tanıttı, gerçekten hatırlamıyorum. Ama hatırladığım tek şey onun içtenliği, yüreğindeki samimiyet ve mesleğine olan derin sevgisiydi. Her daim saygılı, ölçülü, dost canlısı ve çalışkan bir karakterdi. Onunla aynı çatı altında çalışmak yalnızca bir mesai arkadaşlığı değil; aynı zamanda bir güven, bir kardeşlik ilişkisi kurmaktı.

Yücel Hoca, Türk Telekom Nurettin Topçu Sosyal Bilimler Lisesine sadece bir öğretmen olarak değil, adeta bir gönül eri olarak geldi. Öğrencileriyle kurduğu sevgi temelli iletişim, sporu bir ders olmaktan çıkarıp hayatın bir parçası hâline getirme çabası, onun eğitim anlayışının özeti gibiydi. Onun önderliğinde düzenlenen sportif faaliyetler, okulumuzun sosyal yaşamını zenginleştirdi; pek çok öğrenci, onun rehberliğinde ilk defa sahaya çıkmanın, birlikte kazanmanın ve birlikte başarmanın mutluluğunu yaşadı.

Şakacı tavırlarıyla bulunduğu ortama enerji ve neşe katan, aynı zamanda gerektiğinde son derece ciddi ve sorumluluk sahibi duruşuyla örnek olan bir öğretmendi Yücel Yaşa. Herkesle kurduğu dengeli ilişkiler, olaylara yaklaşımındaki sağduyu ve yapıcı üslup; onu yalnızca öğrencilerin değil, meslektaşlarının da gönlünde özel bir yere taşıdı.

O, bu okulda iz bırakan bir isim oldu. Sadece anı defterlerine değil, gönül defterlerine de yazıldı. Ve vakti geldiğinde, olgunlukla, nezaketle, zarafetle vedasını yaparak ayrıldı aramızdan. Fakat bu bir ayrılık değil. Çünkü biz biliyoruz ki; Yücel Yaşa, bu okulun tarihine, kültürüne ve ruhuna adını çoktan yazdırdı.

Bugün yalnızca yollarımızın şekli değişti. Ama dostluğumuz, kardeşliğimiz ve dualarımız baki. Onu hep güzel anılarla, içten bir tebessümle ve yürekten bir minnetle hatırlayacağız.

Yolun açık olsun sevgili kardeşim. Seninle aynı okulda çalışmak bizim için bir kazançtı. Kalbimizdeki yerin hep sabit kalacak.

FEVZİ HOCA: TEVAZU VE SAMİMİYETİN ADI

Kendine has tarzı, yaşama dair enerjisi ve içtenliğiyle Türk Telekom Nurettin Topçu Sosyal Bilimler Lisesine bir Fevzi Hoca geldi ve geçti. Ama öylece geçmedi; iz bırakarak, tebessüm ettirerek, yürekleri ısıtarak...

Öğrencilerine benzemek için onların formalarını giydi. Onlar gibi düşünmeye, onlar gibi hissetmeye, onlar gibi yürümeye çalıştı. Bu samimi çabası, onu sadece bir öğretmen değil; bir arkadaş, bir abi, bir sırdaş kıldı.

Matematik öğretmenliğinin ötesinde bir gönül adamıydı o. Sesiyle sınıfın havasını değiştirir, bir tebessümüyle gerginlikleri dağıtırdı. En çok da bir kelimesi hafızalara kazınırdı:

“Öğretmenim...”

Bu defa öğrencilerine değil, meslektaşlarına böyle seslenirdi. Kendini hiç yukarıda görmez, birlikte öğrenen bir yol arkadaşı gibi davranırdı.

Kalemi güçlüydü ama bu yönünü uzun süre sakladı. Dergimize yazı verince anladık ki; o, kelimelerle de dokunmayı bilen bir insandı. Tevazusuyla, nezaketiyle, gönlünün zenginliğiyle, o hep “bizim Fevzi hocamız” olarak kalacak.

İyi ki seni tanıdık. İyi ki o sıcacık sesinle bizlere “Öğretmenim” dedin. Artık o ses kulaklarımızda bir hatıra, gönlümüzde ise yerini çoktan aldı.

BİR KARDEŞLİĞİN ARDINDAN: ATA HOCAMA DAİR

Bazı dostluklar vardır, tesadüfen başlar ama ömür boyu sürer. Bizim Ata hocamla olan gönül bağımız da üniversite sıralarında filizlendi, yıllar geçtikçe kök saldı. O, Türk Dili ve Edebiyatı'nı seçmişti, biz tarihi. Farklı bölümlerdegdik belki ama aynı ülkünün, aynı idealin insanlarıydık. Bazen yollarımız ayrıldı, şehirler değişti, görevler farklılaştı; ama kalplerimiz hiçbir zaman ayrı düşmedi.

Ata hocamı hep çalışkanlığıyla, davasına olan sadakatiyle tanıdım. Ülkesine sevdalı, işine aşkla bağlı, dostluğunda içten ve samimiydi. Liderlik yönüyle çevresine ışık tutan, fikirleriyle yol açan, duruşuyla örnek olan bir insandı. Hem özel sektörde hem kamuda defalarca yollarımız kesişti. Ne zaman birlikte çalışsak, ben o dostluktan hep güç ve ilham aldım. En son Türk Telekom Nurettin Topçu Sosyal Bilimler Lisesi'nde tam 12 yıl boyunca omuz omuza verdik. O yıllarda ne kırıldım ne incindim... İnşallah biz de onu hiç incitmemişizdir.

Şimdi yeni bir yolun başında... Şehit Yakup Sürücü Anadolu Lisesi'ne uğurluyoruz onu. Biliyoruz ki Ata hocam, oraya da yüreğindeki iyiliği, kalbindeki azmi ve fikir dünyasındaki zenginliği taşıyacak. O okul da onunla güzelleşecek, onunla derinleşecek. Çünkü Ata hocam, gittiği her yere gönlünden bir parça, bilgisinden bir iz bırakır.

Güle güle demiyoruz... Çünkü dostluk, mesafelerle eksilmez. Yeni görev yerinde yolun açık, bahtın güzel olsun kıymetli kardeşim.

DİPLOMALARIN EFENDİSİ: FATİH HOCA

Fatih Çetin...

Okulumuzun kıymetli matematik öğretmeni. Kardeşim demekten onur duyduğum, karakteriyle ve azmiyle örnek bir insan. Belinden hiç eksik etmediği çantasıyla, çantasının içindeki kitaplarla, gözlerindeki öğrenme tutkusu ve kendine has tavrıyla bu okulun en farklı simalarından biri oldu.

Özellikle DYK saatlerinde, ikinci dersin ardından içtiğimiz o sıcacık çaylar, eşlik eden birkaç bisküvi... Belki sade detaylar gibi görünür ama dostluklar işte o detaylarda büyür. Fatih Hoca'nın çayı yudumlarken yüzünde beliren o huzur dolu tebessüm, hâlâ aklımda.

Matematik öğretmenliğinin yanında hukuk fakültesini tamamlamış olmasıyla yetinmeyip arabuluculuk görevini de üstlenmişti. Sonra bir sabah, hiç beklemediğimiz bir anda, Yasin ve Yücel hocalara bakarak "Ben de Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği okuyorum," dediğinde hepimiz şaşırdık. Ama onu tanıyanlar için bu şaşkınlık uzun sürmedi. Çünkü o, hayallerin peşinden yılmadan yürüyen, sınır tanımayan bir azmin adıydı.

Fatih Hoca, sadece diploma biriktirmiyor, aynı zamanda hayata dair güzel örnekler de sunuyordu. Mertti, dürüsttü, çalışkandı. En çok da işini severek yapanlardan biriydi. İçinde bulunduğu her ortamı güzelleştiren bir enerjisi vardı. Gündelik telaşların içinde sakin kalabilmeyi başaran nadir insanlardan biriydi. Belki de bu yüzden birçoklarının kalbinde kendine ayrı bir yer edindi.

Nüfusta Samsunlu yazsa da, gönlüyle, hayatıyla, eşiyle artık Erzurumlu sayılır. Bu şehir, böyle bir insanı kendi bağrına basacak kadar gönlü geniştir.

Fatih Hocam, bu okul seni unutmayacak.

Çünkü sen sadece bir öğretmen değil, aynı zamanda bir karakter, bir duruş oldun. İyi ki yollarımız kesişti.

SIKAK BİR ÇAY, GÜZEL BİR DOSTLUK: YAKUP DOĞANAY'A DAİR

Yakup Doğanay... Nevi şahsına münhasır, kendine has bir adam. Onu tanıyanlar iyi bilir; her haftanın değişmez bir kuralı vardır onun için: mutlaka çağ yenilecek. Eğer o hafta çağ yemediyse, okulda havası değişir, yüzü asılır, adeta barut gibidir. Çağ yemeyi sadece bir alışkanlık değil, bir ihtiyaç gibi görür. Her lokmada huzur, her yemekte keyif bulur.

Yakup Hocamla uzun yıllar aynı çatı altında çalıştık. Bu yıllar boyunca birbirimizi hiç kırmadık, bilakis birbirimizi hep tamamladık. Kantin köşesinde bir bardak çay eşliğinde ettiğimiz sohbetler, günün yorgunluğunu alır, kalbimize iyi gelirdi. Çayın da, sohbetin de Yakup Hocayla bir başka tadı vardı.

Ve tabii ki Beşiktaş... Onun gönlünde siyah ve beyazdan başka renk yok gibiydi. Diğer takımlar bir yana, Beşiktaş bir yana. Tribünlerin sesi, kartalın yüreği gibiydi onun taraftarlığı.

Türk Telekom Nurettin Topçu Sosyal Bilimler Lisesi'nde sadece bir matematik öğretmeni olmadı Yakup Hoca. Duruşuyla, kişiliğiyle, içtenliğiyle bu okulun ruhuna değer kattı. Öğrenciler tarafından sevilirdi, meslektaşları tarafından saygıyla anıldı. Sessiz bir derinlik, sağlam bir karakterdi.

Ve şimdi vedalaşma zamanı... Belki fiziken aramızdan ayrılıyor ama yüreğimizdeki yeri hep baki kalacak. Onunla geçirilen her an, bir dostluk hatırası olarak hafızamıza kazındı.

Ben onun dostluğuna doyamadım. Yolun açık olsun Yakup Hocam. Biliyorum ki hangi okula gidersen git, oraya da çayın, sohbetin ve dostluğunla bir güzellik katacaksın.

MATEMATİĞİ SEVDİREN HOCAMIZ ZEYNEP BARAN

Okul hayatımızda bazı öğretmenler vardır ki sadece ders anlatmakla kalmaz, hayatımıza da dokunur. Bizim güler yüzlü, tatlı Zeynep hocamız da tam olarak böyle biri. Onun derslerinde matematik yalnızca sayılar ve formüllerden ibaret değildir; adeta bir bulmaca çözer gibi keyifli, bir oyun oynar gibi heyecanlıdır.

Anlattığı her konuya sabırla yaklaşır, anlamadığımız yerleri tekrar tekrar açıklar. Sınıfa girdiğinde pozitif enerjisi hepimizi sarar. En zor problemler bile onun anlatımıyla anlaşılır hâle gelir, matematikten korkmak yerine sevmeye başlarız.

Güler yüzüyle bize sadece matematiği değil, aynı zamanda öğrenmenin ne kadar keyifli olabileceğini de gösterir. Artık okulumuzda değil ama bize kattığı bilgiler, sabrı ve güler yüzü hafızamızda hep yaşayacak. İyi ki hocamız oldunuz, iyi ki yollarımız kesişti...

Nursima YAVUZ

SEVGİLİ VOLKAN HOCAM,

Bizim derslerimize kısa süreliğine de olsa girdiğiniz için çok şanslı hissediyorum Hayatımda tanıdığım en rahat ve en eğlenceli insanlardan birisiniz. Derslerdeki enerjinizi ve kendinize has esprili tavırlarınızı unutmayacağız .Derslerde sadece iyi bir hoca değil aynı zamanda ne kadar değerli bir insan olduğunuzu bizlere hissettirdiniz.

Yanınızda olmak, sizden bir şeyler öğrenmek hem çok keyifliydi hemde çok öğreticiydi o yüzden sizi tanımış olmaktan mutluluk duydum

İyi ki tanımışım sizi, bize kattığınız her şey için size teşekkür ederim umarım hep mutlu olursunuz.

sevgilerle

Ravzanur AKAY

VAKANÜVİST

Tarih Dergisi

Yıl
10

Sayı
65

“Öğretmenlik geleceği inşa eden kutsal bir meslektir”